

XXXVIII

Начало на едно политическо поприще.

Ненадѣйността на това предложение смая, и всъхити Събранието.

Отъ всички страни се чухъ удобрителни гласове. Цуцовата вдъхновена мисълъ, (Цуцовъ бѣше отъ противната на Крушкова страна), паднала като една животворяща луча въ тая жестока атмосфера, подигна душитѣ, стопли доброто чувство въ тѣхъ. Противниците Крушкови не възражихъ нищо, обладани отъ внезапно довѣрие къмъ единъ свой политически противникъ. Камарата порасте сама, въ собственнитѣ си очи... И на ложитѣ това честно настроение се отрази съответствено. Нѣмаше ни единъ сега, който да не вѣрваше, че Крушковъ ще се покаже на висотата си, въ такава необичайно тържественна минута, и който да не жалеше това. Самъ Кардашевъ, съ развълнувано сърдце, желаше да бѣде на мѣстото на Крушкова — той да бѣде героятъ на такова рицарство и самопожертвование. Той завиждаше на ролята му... Той би му ржкопѣскалъ до полуда, както и цѣлото Народно Събрание и публиката, и неговото излизане би било единъ триумфъ за него, за младостта, за истината, за българската интелигенция!

Охъ, и каква величествена тема!

Отъ сички крайща, отъ сички лагери викихъ: „прието!“

Прѣдсѣдателътъ се обърна къмъ Събранието:

— Макаръ, че почитаемото Народно Събрание се вече произнесе еднодушно — заради формата турямъ на гласуване прѣдложението на г-нъ Цуцова: да се помоли уважаемъ нашъ другаръ господинъ Крушковъ да каже счита ли се, че е навършилъ трийсетъ години, и на не-